

Arrest

nr. 120 328 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 31 oktober 2009 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Eveneens op 31 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wordt op 27 april 2010 in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 8 maart 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze

beslissingen, die verzoeker op 15 september 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [E. H., T.] geboren te [...], op [...] en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd. 20.01.2011, opgesteld door de politie van Poperinge, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Volgens zijn echtgenote heeft hij het echtelijk dak verlaten op 29.12.2009. Betrokkene zou in Deinze gaan wonen, doch er werd nog geen officiële adreswijziging doorgevoerd.

Op 17.08.2010 vroeg betrokkene een aanvraag tot inschrijving in Boom. Hierop werd een nieuw relatieverlag opgevraagd door onze dienst. Uit dit verslag blijkt dat betrokkene zich ondertussen ingeschreven had bij een andere vrouw, maar dat hij ook hier niet meer aan te treffen is. De vrouw heeft een melding verlaten echtelijke woonst gedaan op 17.12.2010. De politie van Boom heeft een ambtelijke schrapping aangevraagd.

Uit deze feiten blijkt dat betrokkene al na een paar maanden na de aanvraag niet meer samenwoonde met zijn echtgenote en dat er van een gezinscel tussen beide absoluut geen sprake meer is.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42quater, § 1, 4° *juncto* artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de onderzoeksplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de ingeroepen bepalingen en beginselen, verstrekt hij volgende toelichting bij het middel:

“In casu is de bestreden beslissing van 8 maart 2011 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet met zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een

behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker met andere woorden geen gezamenlijke vestiging meer heeft met zijn echtgenote;

Het is voor verzoeker niet te begrijpen hoe op 08.03.2011 verwerende partij een negatieve beslissing kan nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoeker
Verwerende partij moest conform de Vreemdelingenwetgeving het volgende nagaan:

"[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]" (artikel 42quater § 1 laatste lid).

Bijkomend werd verzoeker op geen enkel moment uitgenodigd eventuele stukken binnen te brengen voor de toepassing van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet.

Overigens heeft een arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, arrest nr. 121/2013, <http://www.const-court.be/public/n/2013/2013-121n.pdf> artikel 42 ter van de Vreemdelingenwet nader geïnterpreteerd als volgt:

"[...] B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen. [...]"

Het Grondwettelijk Hof interpreteerde in voormeld arrest het gegeven van de "gezamenlijke vestiging". Dit laatste begrip slaat niet op echtgenoten maar enkel op de andere familieleden. Verwerende partij heeft de in het middel aangehaalde wettelijke bepaling dan ook verkeerd toegepast en geïnterpreteerd. Verzoeker werd op geen enkel moment naar zijn feitelijke toestand gevraagd.

Deze redenering geldt bij analogie des te meer eveneens in het licht van artikel 42quater §1,4° van de Vreemdelingenwet.

Redelijksheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij verzoeker moeten uitnodigen eventuele bijkomende gegevens opvragen om mee in rekening te brengen bij het nemen van een (definitieve) beoordeling van het verblijfsrecht van verzoeker.

Overigens heeft verwerende partij de vreemdelingenwetgeving verkeerd toepast, zoals nu duidelijk blijkt uit de interpretatie van het Grondwettelijk Hof.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf in te trekken in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen.

De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onwettig, kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. [...]"

3.2.1. In de uiteenzetting van het middel worden de geschonden geachte bepalingen en beginselen enkel concreet betrokken op de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

3.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in feite en in rechte van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden

gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker geeft aan dat de motivering van deze beslissing niet afdoende zou zijn, doch blijft in gebreke toe te lichten om welke redenen hij deze mening is toegedaan. Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

3.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond op artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In casu wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. Hierbij wordt verwezen naar twee politieverlagen waaruit blijkt dat verzoeker de echtelijke woning heeft verlaten en dat hij daarna tijdelijk bij een andere vrouw stond ingeschreven doch ook daar niet meer aan te treffen was. Uit de verslagen wordt afgeleid dat er van een gezinscel tussen de echtgenoten geen sprake meer is.

Verzoeker betwist de vaststelling niet dat hij niet langer een gezinscel vormt met zijn echtgenote.

Wel verwijst verzoeker naar het arrest met nummer 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof betreffende artikel 42*ter* van de Vreemdelingenwet, waarin het Hof oordeelde dat om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG deze wetsbepaling aldus dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede “*of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]*” niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Verzoeker betoogt dat de redenering van het Grondwettelijk Hof bij analogie geldt voor wat artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet betreft en dat bijgevolg verweerder deze laatste wetsbepaling verkeerd heeft toegepast en geïnterpreteerd.

De Raad wijst erop dat artikel 42*ter* van de Vreemdelingenwet de familieleden van een burger van de Unie beoogt die zelf ook burger van de Unie zijn. Artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet beoogt familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. Nu verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft, is op zijn situatie artikel 42*quater* en niet artikel 42*ter* van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Verzoeker gaat verder uit van een beperkte lezing van voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest maakt het Grondwettelijk Hof in overweging B.36.8 een voorbehoud met betrekking tot de zinsnede “*of er is geen gezamenlijke vestiging meer*” uit artikel 42*ter*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet. De extrapolatie van artikel 42*ter* van de Vreemdelingenwet naar artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet die verzoeker doorvoert op grond van de overweging B.36.8 van het arrest vindt hierin geen steun. Het Hof wou met het voorbehoud de conformiteit van artikel 42*ter* van de Vreemdelingenwet met artikel 13, § 1 van de richtlijn 2004/38/EU verzekeren, daar waar de situatie van verzoeker niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)). Verzoeker is immers de Marokkaanse echtgenoot van een Belgische vrouw waarvan niet blijkt dat deze gebruik maakte van haar vrij verkeer. De verwijzing naar het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof is *in casu* dan ook niet dienstig.

Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht een incorrecte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat door verweerder ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde gegevens zoals deze blijken uit zijn dossier.

Verzoeker geeft wel nog aan dat verweerder ten onrechte niet is nagegaan of er geen redenen zijn betreffende de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- of economische situatie, zijn sociale en culturele integratie of de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland, die verhinderen dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd. De Raad merkt evenwel op dat verweerder vaststelde dat verzoeker al na een paar maanden niet meer samenwoonde met zijn echtgenote en er geen sprake meer was van een gezinscel en in zijn beslissing verder geen elementen uit het dossier weerhield die een beëindiging van het verblijfsrecht verhinderden. Verzoeker blijft volledig in gebreke het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling aan te tonen. Verzoeker voert op geen enkele wijze aan dat er redenen in voormelde zin zouden zijn die zijn concrete situatie kenmerken waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden door het bestuur en die van aard zijn dat deze de uitkomst van het gevoerde onderzoek door het bestuur konden beïnvloeden. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog.

Verzoeker geeft verder aan dat hij op geen enkel ogenblik werd uitgenodigd om eventuele stukken voor te leggen voor de toepassing van artikel 42*quater*, § 4 van de Vreemdelingenwet. Opnieuw blijft hij evenwel volledig in gebreke te duiden welke uitzonderingsituatie voorzien in deze bepaling die

verhinderde dat toepassing werd gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op zijn situatie van toepassing was, laat staan dat hij een begin van bewijs aanbrengt dat is voldaan aan de bijkomende voorwaarden die in deze bepaling zijn gesteld. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet of dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht in het licht van deze bepaling.

In ieder geval wijst de Raad er – waar verzoeker verwijst naar artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid en § 4 van de Vreemdelingenwet – ook op dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen verzoeker stond ingeschreven op een adres te Boom doch aldaar niet kon worden aangetroffen. Zo blijkt uit een politieverlag van de wijkagent van 20 januari 2011 dat verzoeker sinds 3 december 2010 dit adres te Boom zou hebben verlaten, met onbekende bestemming. De ambtshalve schraping werd gevraagd. De vrouw met wie verzoeker op dat adres zou hebben samengewoond, zijnde een andere vrouw dan zijn echtgenote, diende zich op 17 december 2010 aan bij de lokale politiezone Rupel om te melden dat haar “vriend” – verzoeker – de woonst had verlaten. Er blijkt niet dat verzoeker zijn werkelijke verblijfplaats kenbaar maakte aan het bestuur, gegeven dat er blijkbaar ook toe leidde dat de bestreden beslissingen hem pas op 15 september 2013 ter kennis konden worden gebracht. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoeker zelf verhinderde dat verweerder hem kon contacteren teneinde verdere gegevens op te vragen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG betreft, kan het volstaan te herhalen dat de situatie van verzoeker niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt.

3.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker geeft als dusdanig niet aan dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet is uitgegaan van de juiste feiten. Wel betoogt hij dat verweerder hem had moeten uitnodigen om bijkomende gegevens op te vragen waarmee rekening kon worden gehouden bij de beoordeling. Hierboven werd evenwel reeds aangegeven dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen verzoeker niet langer kon worden aangetroffen op het adres waar hij op dat ogenblik stond ingeschreven en dat niet blijkt dat hij het bestuur in kennis stelde van zijn werkelijke verblijfplaats of dat het bestuur alsnog diende te weten waar hij verblijf hield. Er blijkt aldus niet dat verzoeker dienstig kan aanvoeren dat het bestuur hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen had moeten contacteren, nu hij zelf naliet het bestuur hiertoe in de mogelijkheid te stellen.

De Raad wijst er daarnaast op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van verdediging, waaronder het hoorrecht en de zorgvuldigheidsplicht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van een administratieve beslissing kan leiden wanneer de administratieve procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Zoals reeds aangegeven dient *in casu* te worden aangenomen dat verzoeker zelf naliet het bestuur in de mogelijkheid te stellen hem te horen of hem toe te laten zijn voorstelling van de feiten naar voor te brengen. Daarnaast dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke gegevens of stukken betreffende zijn concrete situatie hij dan wel zou hebben aangebracht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan leiden.

Een schending van (de onderzoeksplicht in het kader van) het zorgvuldigheidsbeginsel of van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

3.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS